

Берете цвѣтя въ градина,
 Кжсайте бръшлянъ и здравецъ
 Плетете вѣнци и китки,
 Да кичимъ глави и пушки!

Не е ли завършена картината? не е ли пълна емоцията? Да? Ето обстоятелствата! Първо: поетътъ е станалъ хайдутинъ и се скита не милъ не драгъ; второ: турчинъ бѣсней надъ бащино огнище, — тамъ дѣто поетътъ е порастналъ и първо млѣко засукалъ —,

Тамъ дѣто либе хубаво
 Черни си очи вдигнеше
 И съ оназъ тиха усмивка
 Въ скръбно ги сърдце вишеше;

тамъ, дѣто баща и братя черни чернѣятъ за него. Трето: поетътъ — хайдутинъ е нарамилъ вече пушка и на гласъ тича народенъ; четвърто: бранъ —: ако поетътъ убитъ падне, то гато излѣзе либе и майка на хоро двѣ очи ще да се срѣщнатъ

И двѣ щатъ сълзи да капнатъ
 На стари гърди и млади...

Стигне ли обаче до селото, челата ще бждатъ окичени съ вѣнци отъ бръшлянъ и здравецъ —

И тогазъ съ вѣнецъ и китка
 Ти, майко, ела при мене,
 Ела ме, майко, пригърни
 И въ красно чело цалуни...
 А азъ ще либе пригърна,
 Съ кръвава ржка прѣзъ рамо...
 Пакъ тогазъ... майко, прощавай!
 Ти, либе, не ме забравяй!
 Пжтътъ е страшенъ, но славенъ...

Даже у такова тихо, равномерно въ развитие на идеята и чувствата стихотворение, като Пристанала,